

Кутличевца, която, споредъ Палаузова, была юго-западната страна на Македонія, между р. Вардаръ и Скопѣя до Акрокеравнскыѣ горы, а оттамъ чакъ до Костура и Воднянъ или Водина. ⁽²²⁾

Друго, което отличава този періодъ е туй, че Господарственната самостоятелность на Българія ёще повече са утвърдила въ правленіето на Бориса (843 — 885) и на Симеона (888 — 927), който е нареченъ *Великій*. — При Бориса бълг. царство разширичѣ придѣлытъ си, а при наслѣдника му Симеона, то са усили и достигнѣ най-цвѣтъще състояніе. ⁽²³⁾

Въ първия періодъ на Исторіята ний видѣхмы, че *Тербелъ* былъ първый отъ българскыѣ владѣтели който пріелъ титлата *царь*; преди него и подиръ него, видиса, тѣ сж носѣли повече титлата *кралье*. Сега пакъ Симеонъ са нарекълъ *царь болгарскый* съ която титла той нанесе страхъ на Византія. Симеонъ, който наслѣди баща си на царството, пріелъ наслѣдственно и неговото желаніе — да устрои независимо духовенство за народа си, въ което и сполучи наистинѣ, но съ него ёще повече разви враждата между двѣтъ правителства, която са продължи и прѣзъ сичкото време на неговото царуванье. ⁽²⁴⁾

«Рѣдко едно евленіе представляла е Българія въ Славенскый міръ въ исхода на IX и въ началото на X вѣкъ, казва Палаузовъ. ⁽²⁵⁾ Едвамъ преминѣхъ нѣколко години отъ какъ Българія пріе христіанската вѣра, и тя вече станѣ центръ на славенското образование и разсадникъ на онова образование, кое-

⁽²²⁾ С. Палаузовъ: Вѣкъ болгарскаго царя Симеона, 31. —

⁽²³⁾ Глед. Пакъ тамъ стр. 29—33.

⁽²⁴⁾ Глед. тукъ § 24, стр. 156

⁽²⁵⁾ Българ. Книжицы отъ февруарія 1858 год. стр. 95—96.